

Arrest

**nr. 60 498 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 april 2011 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 december 2008 en heeft zich op 2 december 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 augustus 2010.

1.3. Op 7 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Armeen te zijn afkomstig van Kamishli. Uw vader had een atelier waarin hij radiatoren herstellde, samen met een Koerdisch vennoot. Deze Koerd was aangesloten bij de Hizb ad-Dimoqrati Koerdistan (Partij van een Democratisch Koerdistan). Uw vader werd ervan verdacht deze Koerd te helpen en werd verschillende keren opgepakt door de Criminele Veiligheid, dit zou zich ergens in 2007 hebben afgespeeld. De laatste keer zou uw vader niet zijn teruggekeerd. Een tweetal maanden later zou een dokter uit het ziekenhuis gebeld hebben en jullie meegedeeld hebben dat uw vader intussen was overleden. Omwille van deze problemen zou u samen met uw moeder, P.(...) E.(...) (OV 6.367.421) het land hebben verlaten en naar België zijn gekomen, waar uw moeder op 23 december 2008 een asielaanvraag indiende. Op 29 mei 2009 werd er door het Commissariaat-generaal in dezer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat de aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk waren gemaakt. Het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behandeld en de Raad bevestigde op 30 oktober 2009 de beslissing van het Commissariaat-generaal. De Raad van State oordeelde op 16 november 2009 dat het beroep niet toelaatbaar was.

U bent intussen meerderjarig geworden en diende op 2 december 2009 een 'eigen' asielaanvraag in. Ook uw moeder diende een tweede aanvraag in. U baseert zich hiervoor op de motieven zoals deze aangehaald werden door uw moeder in kader van haar eerste asielaanvraag en daarenboven vreest u in de gevangenis terecht te komen omdat u, daar u intussen meerderjarig bent geworden, uw legerdienst nog niet gedaan heeft, waarna u deze legerdienst alsnog zou moeten aanvatten. Sinds uw verblijf alhier hebt u nog contact met uw familie in Syrië en Libanon, en allen stellen het wel.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (cgvs) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst baseert u zich op de asielmotieven zoals deze aangehaald werden door uw moeder in kader van haar eerste asielaanvraag (cgvs p.2). Dient in dit kader te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde asielmotieven door het cgvs als niet aannemelijk werden beoordeeld, een beslissing die gevolgd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U gevraagd of u 'eigen' motieven heeft op basis waarvan u een asielaanvraag hebt ingediend, stelt dat u de vraag niet begrijpt. Wanneer u meer uitleg wordt gegeven, stelt u dat als u zou gebleven zijn, de problemen hetzelfde zouden zijn en verwijst u nogmaals naar het verleden (cgvs p.3). Gevraagd of u actueel niet kan terugkeren, stelt u andermaal dat u zult worden aangehouden omwille van de problemen in het verleden, maar ook dat u bij vertrek minderjarig was, u nu intussen meerderjarig bent geworden en u vreest in de gevangenis terecht te komen omdat u uw legerdienst nog niet heeft gedaan, waarna u deze alsnog zult moeten aanvatten (cgvs p.3). Wat betreft de door u aangehaalde problemen die zich in het verleden zouden hebben afgespeeld, dient opgemerkt dat deze, en zoals reeds werd opgemerkt, al in kader van de eerste asielaanvraag van uw moeder werden beoordeeld.

Wat betreft uw vrees een gevangenisstraf te riskeren en uw legerdienst te zullen moeten doen, dienen volgende bemerkingsen te worden gemaakt. U gevraagd of u intussen al werd opgeroepen om uw legerdienst aan te vatten, geeft aan dit niet te weten, dat u niet op de hoogte bent, maar dat het normaal gezien verplicht is. Nogmaals gevraagd of u aanwijzingen hebt dat u intussen werd opgeroepen, stelt dat dit niet het geval is en dat u het niet wilt weten. U gevraagd naar de reden hiervoor, stelt dat het moeilijk is om zo een dienst te doen. U gevraagd wat u precies hiermee bedoelt, verwijst naar de fysieke training. Men mag niet uitrusten, men moet vroeg opstaan en om 5 uur in de ochtend in een short in het koude water springen, allemaal dingen die u niet ziet zitten. U voegt er nog aan toe dat er veel jongeren zijn die zelfmoord plegen omdat ze deze legerdienst niet willen doen. U nogmaals gevraagd waarom u uw dienst niet wil doen, stelt dat u geen twee jaar van uw leven wil verliezen, en dat er veel jongeren zijn die niet meer terugkomen. U gevraagd waarom ze niet meer terugkeren, stelt dat er mensen zijn die de oefeningen niet uithouden, hartproblemen krijgen, in niet al te beste gezondheid verkeren en toch de oefeningen moeten doen. U gevraagd of dit de redenen zijn waarom u uw legerdienst, zo u al daartoe zou worden opgeroepen, niet wil aanvatten verwijst nogmaals naar de problemen van uw familie in het verleden en bevestigt dat er geen andere redenen zijn (cgvs p.3).

Uit bovenstaande blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u intussen zou zijn opgeroepen om uw legerdienst te doen. Mocht u dan toch ooit uw legerdienst moeten aantreden heeft u niet aangetoond dat u hierdoor in de problemen zou komen. Immers, zoals reeds werd opgemerkt werden de door uw moeder aangehaalde motieven in kader van haar eerste asielaanvraag niet aannemelijk bevonden en daarenboven hebben uw beide oudste broers wel hun legerdienst gedaan en is toen alles goed verlopen, waardoor er geen redenen zijn aan te nemen dat u, zo u uw legerdienst zou moeten aanvatten, moeilijkheden zou ervaren (cgvs moeder p.3). Daarenboven hebben de redenen die u aanhaalt waarom u uw legerdienst niet zou willen aanvatten geen band met de Conventie van Genève, maar zijn dit louter persoonlijke overwegingen.

De door u neergelegde identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Tot slot dient nog aangestipt dat er ook met betrekking tot de tweede asielaanvraag ingediend door uw moeder, door het cgvs een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Bij beschikking van 17 maart 2011 werden de partijen opgeroepen om op 8 april 2011 te verschijnen. Ter openbare terechtzitting van 8 april 2011 stelt de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat op 20 april 2011 een schriftelijk verslag zal worden neergelegd betreffende de actuele situatie in Syrië. De behandeling van de zaak werd tegensprekelijk uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het eerste motief van zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn moeder, E.P..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 60 497 van 28 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van E.P. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de formele en de materiële motivering, voert verzoekster aan dat op geen enkel ogenblik blijkt dat het CGVS het door haar neergelegde document, een origineel attest van het ziekenhuis, voldoende heeft onderzocht en beoordeeld. Verzoekster betoogt dat indien men de stelling van het CGVS zou doortrekken, met name “Gezien, en zoals reeds werd opgemerkt, dit door u aangehaalde motief reeds werd beoordeeld in kader van uw eerste asielaanvraag vermag dit door u neergelegde document niet de appreciatie van het cgvs in positieve zin om te buigen.”, dit zou impliceren dat het CGVS de door de kandidaat-vluchteling neergelegde nieuwe documenten in het kader van een tweede asielaanvraag telkens kan afwimpelen door te motiveren dat het asielmotief waarop het nieuwe document betrekking heeft reeds werd beoordeeld in het kader van een eerste asielaanvraag. Verzoekster vraagt zich af wat dan nog het nut is om een tweede asielaanvraag in te dienen. Verzoekster wijst erop dat ook de vertaling van het CGVS in de bestreden beslissing dient genuanceerd te worden en zij legt ten bewijze hiervan een vertaling neer van het attest van het ziekenhuis. Zij besluit dienaangaande dat het attest volledig in overeenstemming is met de eerdere verklaringen tijdens haar asielrelaas.

Als bijkomend motief voor haar asielaanvraag haalt verzoekster aan dat haar zoon C. intussen meerderjarig is geworden en hij op de leeftijd gekomen is dat hij in Syrië militaire dienst moet doen. Verzoekster verwijst naar de problemen die haar familie in het verleden heeft gekend en stelt dat indien deze er niet zouden zijn geweest haar zoon C. zonder probleem zijn militaire dienst zou hebben vervuld.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift het medisch attest met een “eensluitende vertaling naar het Nederlands”.

2.2. *In tegenstelling tot hetgeen verzoekster beweert wordt in de tweede asielaanvraag het door haar neergelegde medisch attest wel degelijk in overweging genomen, doch is de commissaris-generaal voor*

de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat dit attest "de appreciatie van het cgvs (niet) in positieve zin (vermag) om te buigen".

2.3. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

In het arrest nr. 33 606 van 30 oktober 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder ander het volgende aangaande verzoeksters relaas met betrekking tot het overlijden van haar echtgenoot in detentie, dat voor haar de aanleiding was haar land te ontvluchten samen met haar, toen minderjarige, zoon C.: "De Raad stelt vast dat verzoekster haar vrees voor vervolging vanwege de Syrische autoriteiten naar aanleiding van de aanhouding en het overlijden van haar echtgenoot en de problemen die haar gezin hierna zou hebben ondervonden omwille van hun vermeende samenwerking met de Koerden, niet staaft aan de hand van concrete bewijzen of duidelijke en pertinente verklaringen. Waar zij een overlijdensakte van haar echtgenoot heeft voorgelegd dient te worden vastgesteld dat daarin enkel het overlijden van haar echtgenoot wordt vermeld, niets meer en niets minder, en dat geenszins kan worden afgeleid dat hij overleed tijdens zijn detentie of naar aanleiding van zijn detentie. Verder staaft zij de aanhouding in maart 2007 van haarzelf en haar echtgenoot niet en is het niet aannemelijk dat indien door de familie, met name haar twee zonen en haar schoonbroer, een klacht zou zijn ingediend bij de Syrische instanties in Damascus verzoekster daarover geen enkele toelichting kan verschaffen bij welke instantie dit dan wel gebeurde. Tevens wijst de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat "Het is ook zeer merkwaardig dat u geen enkele melding maakt van een rapportering in de media door uw geloofsgemeenschap en/of mensenrechtenorganisaties in het algemeen naar aanleiding van het overlijden van deze Armeense Syriër tijdens zijn detentie. Er kan immers van worden uitgegaan dat er door uw gemeenschap aan een dergelijk gebeuren ruchtbaarheid zou worden gegeven." Gelet op de Syrische context kan er immers vanuit gegaan worden dat aan dergelijke gebeurtenis, als het overlijden in detentie, de nodige ruchtbaarheid wordt gegeven door de verantwoordelijken van de religieuze gemeenschap of mensenrechtenorganisaties. De Raad stelt tevens vast dat verzoekster weinig of geen inspanningen heeft geleverd om meer informatie te bekomen ofschoon zij nog familie heeft in Nederland, Canada en Syrië en zij nog contact heeft gehad met haar vader (CGVS 16 april 2009 p. 2-3). Nochtans mag van een persoon, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn/haar plicht tot medewerking redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij al het mogelijke doet om recente informatie te bekomen omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Het verweer dat zij geen bijkomende informatie kan vergaren omdat alle internationale en nationale communicatiemiddelen gecontroleerd kunnen worden door de politieke veiligheidsdiensten waardoor ze uit veiligheidsoverwegingen haar zonen niet kan contacteren, mist feitelijke grondslag vermits zij zelf verklaarde dat haar beide zonen zich in Libanon ophouden zodat het de Raad niet duidelijk is waarom verzoekster haar zonen om die reden niet zou kunnen contacteren in Libanon. Dat telefoonlijnen worden afgeluisterd is overigens een blote bewering die niet strookt met verzoeksters eerdere verschoningsgrond voor haar gebrek aan informatie, met name dat ze nog niet de kans heeft gehad om haar zonen te contacteren omdat ze hun nummers nog niet heeft (CGVS 6 april 2009, p. 2). De Raad stelt zich overigens wel de vraag hoe het kan dat verzoekster een originele overlijdensakte kan bekomen via contacten met haar vader die in Syrië woont (CGVS 16 april 2009, p. 2), terwijl zij niet in staat blijkt te zijn meer informatie te bekomen over haar situatie en die van haar zonen. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, is het niet kunnen voorleggen van bewijzen aangaande de door haar voorgehouden problemen, niet als enige argument naar voren gebracht maar heeft de Commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing ook gesteund op de bevreemdende en ongeloofwaardige verklaringen die verzoekster aflegde over de klacht die haar zonen zouden hebben ingediend, het contact met haar zonen en de contacten met haar kerkgemeenschap. Deze motieven worden door verzoekster niet weerlegd zodat deze gehandhaafd blijven en door de Raad overgenomen worden."

De Raad merkt op dat de bevreemdende en ongeloofwaardige verklaringen over de klacht die haar zonen zouden hebben ingediend, het contact met haar zonen en de contacten met haar kerkgemeenschap, zoals deze werden vastgesteld naar aanleiding van de eerste asielaanvraag niet

ongedaan kunnen worden gedaan door een "origineel attest" van het ziekenhuis waarin wordt gesteld dat het "lijk van burger G.A. in ontvangst werd genomen", "het lijk zich in een gesloten kist (bevond) die verzegeld was door de veiligheidsdiensten" en zij de oorzaak van de dood niet kennen. Daarenboven kan ook uit dit attest geenszins worden afgeleid dat verzoeksters echtgenoot overleed tijdens zijn detentie of naar aanleiding van zijn detentie. Tot slot benadrukt de Raad dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. Gelet op de vaststellingen dat verzoeksters eerste asielaanvraag werd afgewezen omwille van ongeloofwaardige verklaringen kan het voorleggen van een ziekenhuisattest, waaruit de oorzaak en de omstandigheden van het overlijden niet kunnen worden afgeleid, bezwaarlijk de vaststellingen aangaande haar voorgehouden relaas en vervolgingsfeiten in een ander daglicht plaatsen.

2.4. Wat het tweede motief betreft waarom verzoekster een nieuwe asielaanvraag indiende, namelijk dat haar zoon C. intussen meerderjarig is geworden en derhalve de leeftijd heeft bereikt waarop hij zijn legerdienst moet vervullen, wijst de Raad erop dat zij niet verklaart, laat staan aantoonst dat zij persoonlijk problemen zou kunnen krijgen met de Syrische autoriteiten omdat haar zoon zich niet of niet tijdig heeft aangemeld, temeer geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweringen dat zij en haar gezin in het verleden door de Syrische autoriteiten werden geïnterviewd of vervolgd. Overigens dient te worden vastgesteld dat op geen enkele manier kan worden opgemaakt dat verzoeksters zoon intussen zou zijn opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend.

2.6.1. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielaanvraag, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas enerzijds en zij niet aantoonst dat zij persoonlijk problemen zou kennen indien haar zoon zich niet of niet tijdig aanbiedt voor het vervullen van zijn legerdienst. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6.2. Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie betreft, in het kader van artikel 48/4, §2, c) merkt de Raad op dat de begrippen "internationaal of binnenlands gewapend conflict" noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten "alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen." Het tweede lid van dit artikel stelt dat "interne ongeregeldeheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ..." niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

Op 19 april 2011 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een 'Subject Related Briefing' van 18 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië geworden. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige

demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 200 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze manifestaties zijn echter gelokaliseerd in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara'a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad is eerder beperkt en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens twee kleine demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara'a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara'a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als 'vreemdeling' of 'staatloze' stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat "[E]r moet worden geconstateerd dat er in Syrië de jongste weken sprake is van regelmatige demonstraties. Er dient echter tevens aangestipt dat deze manifestaties (...) gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara'a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Merken we op dat het aantal demonstraties in de hoofdstad eerder beperkt is. Het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. (...) De contestatie gaat vooral uit van de meerderheid van soennitische Arabieren. Er zijn nauwelijks aanwijzingen dat er Christenen of Druzen bij betrokken zijn. Wat betreft de Koerden, zij hebben zich eerst afzijdig gehouden en pas recentelijk is er sprake van enig (vreedzaam) protest. Er kan op basis van de actuele situatie worden geconcludeerd dat de heersende spanningen het regime weliswaar hoofdbrekens bezorgen, maar anderzijds niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het regime wel degelijk enig effect hebben geressorteed. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen, het overheidsapparaat functioneert normaal. De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...)." (eigen onderlijning).

Dit schriftelijk verslag werd op 20 april 2011 per fax overgemaakt aan verzoeksters raadsman. Ter terechtzitting wordt aan verzoekster de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud van hoger genoemde 'Subject Related Briefing'. Zij brengt evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoekster evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3. Wat verzoekers eigen motief betreft, namelijk dat hij intussen meerderjarig is geworden en vreest op de leeftijd te zijn gekomen dat hij in Syrië legerdienst zal moeten doen, stelt de Raad vast dat verzoeker betoogt dat er voor hem geen probleem zou zijn geweest om zijn militaire dienst aan te vatten indien er geen problemen zouden zijn geweest in het verleden voor zijn familie met de Syrische autoriteiten.

De Raad wijst er echter op dat verzoeker en zijn moeder hun problemen in het verleden met de Syrische autoriteiten niet aannemelijk hebben gemaakt zoals blijkt uit het onderzoek naar de asielmotieven in het kader van de eerste en tweede asielaanvraag van zijn moeder. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij daadwerkelijk werd opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen, of met andere woorden dat hij kan worden beschuldigd niet ingegaan te zijn op een oproeping. Verzoeker stelt hieromtrent tijdens zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal op de vraag of hij al opgeroepen werd: *“Ik weet het niet, ik ben niet op de hoogte maar normaal gezien is dat verplicht. (...) Als een kind niet op school zit, moet hij op zijn 18de zijn dienst doen, maar als hij studeert moet hij het daar later doen. (...) Hebt u aanwijzingen dat u al opgeroepen werd? Neen, en ik wil het niet weten. (...) Het is moeilijk om dienst te doen. (...) De oefeningen, je mag niet uitrusten en om 5 uur ochtend moet je in short in koud water, ik wil dat niet doen. Er zijn veel jongeren die zelfmoord plegen omdat ze die dienst niet willen doen. (...)”*. (CGVS, p. 3) Uit het gehoorverslag van verzoekers moeder, toegevoegd aan het administratief dossier van verzoeker, blijkt dat ook zij niet op de hoogte is of verzoeker al werd opgeroepen. Dit klemt des te meer nu uit haar verklaringen eveneens blijkt dat zij familie heeft die in hetzelfde gebouw woont zodat mag verwacht worden dat verzoeker en/of zijn moeder meer duidelijkheid zouden kunnen scheppen op de vraag of hij effectief werd opgeroepen.

2.4. Met betrekking tot verzoekers vrees veroordeeld te worden omdat hij zich niet aangeboden heeft bij het rekruteringsbureau nadat hij werd opgeroepen stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de door zijn vader ontvangen convocatie in september of oktober 2006 om zich aan te melden voor zijn legerdienst. Er werd verzoeker uitdrukkelijk gewezen op de noodzaak deze oproepingsbrief voor te leggen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker met betrekking tot deze beweerde oproepingsbrief incoherente en ontwijkende verklaringen geeft zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld en geen aanvaardbare redenen worden gegeven waarom hij zijn familie, waarmee hij nog contact heeft, niet kon vragen de convocatie op te sturen. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

Overigens is vrees voor strafvervolging omwille van desertie/dienstweigering op zich geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Een dienstweigeraar of deserteur is immers een vluchteling als hij:

- a. vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b. tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c. is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van een humanair gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.

Dat verzoeker niet naar zijn land van herkomst terug kan keren en hij geen twee jaar wil verliezen (CGVS, p. 2) kan bezwaarlijk worden gezien als ernstige en onoverkomelijke gewetensbezwaren temeer hij, zoals reeds gezegd, geen enkel begin van bewijs indient dat hij werd opgeroepen. Uit verzoekers relaas blijkt derhalve niet dat één van de voormelde motieven aan de grondslag van een eventuele dienstweigering ligt. In casu valt een eventuele dienstweigering niet onder de toepassing van voormeld Verdrag van Genève.

2.5. Waar verzoeker in ongeschikte orde vraagt de subsidiaire bescherming te willen toekennen, verwijst de Raad enerzijds op hetgeen gesteld werd naar aanleiding van het onderzoek naar de motieven van zijn moeder en anderzijds naar de vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een reëel risico op ernstige schade dreigt te lopen omwille van een eventuele dienstweigering.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS